

Úvodní stránka>Vyhledat právníka>Druhy právnických profesí

Upozorňujeme, že výchozí [de](#) verze této stránky byla v nedávné době aktualizována. Na překladu do jazyka, ve kterém se vám stránka právě zobrazuje, zatím pracujeme.

Swipe to change

[němčina](#)**Druhy právnických profesí****Rakousko**

Na této stránce najdete přehled právnických povolání v Rakousku.

Právníká povolání – úvod

V současnosti je v Rakousku 1 693 soudců z povolání, kteří spadají pod rakouské spolkové ministerstvo spravedlnosti (údaje k 1. listopadu 2012 odpovídající aktivním plným úvazkům a zahrnující i Nejvyšší soud (Oberster Gerichtshof)).

Soudci jsou jmenováni i mimo resort ministerstva spravedlnosti, a sice soudci na správním soudě (přibližně 63) a u Spolkového soudu pro azylové řízení. Kromě toho jsou v určitých řízeních využíváni také laičtí soudci (Laienrichter), kteří svou funkci vykonávají dobrovolně. Vystupují jako soudci z lidu a členové poroty v trestních věcech a také, společně se soudci z povolání, jako přisedlí soudci se zvláštní odbornou kvalifikací v obchodních a také pracovněprávních věcech a věcech sociálního zabezpečení.

Státních zástupců působí v Rakousku 375 (údaje k 1. listopadu 2012 odpovídající aktivním plným úvazkům a zahrnující i Úřad nejvyššího státního zástupce (Generalprokuratur)) a státních úředníků a smluvních zaměstnanců 4 864 (údaje k 1. listopadu 2012 odpovídající aktivním plným úvazkům a zahrnující i Nejvyšší soud a Úřad nejvyššího státního zástupce), kteří pomáhají udržovat řádný provoz soudů a státních zastupitelství.

Ve vězeňském systému pracuje 3 631 pracovníků (údaje k 1. listopadu 2012 odpovídající aktivním plným úvazkům, včetně ředitelství vězeňské služby); tento údaj zahrnuje i celkem 3 098 pracovníků vězeňského dozoru (včetně 127 osob odpovědných za vzdělávání vězňů).

1. Soudci (Richter)**Vzdělání a jmenování**

Po ukončení studií práva, na které navazuje soudní praxe v rámci přípravné služby na soudní povolání, následuje praktická příprava. Každoročně je jmenováno přibližně 60 až 80 soudních čekatelů. Přípravná služba na povolání soudce trvá (včetně soudní praxe) v zásadě čtyři roky a je vykonávána u okresních soudů, krajských soudů, na státním zastupitelství, ve vězeňských zařízeních, na Úřadě pro ochranu obětí a pomoc (Opferschutz- oder Fürsorgeeinrichtung) nebo případně v advokátních či notářských kancelářích nebo na finančních prokuraturách. Část přípravné služby může být absolvována mj. také u vrchního krajského soudu, u Nejvyššího soudu, na Spolkovém ministerstvu spravedlnosti, na ředitelství vězeňské služby, u probační služby, ve sdruženích sociálních kurátorů pro dospělé nebo na úřadech pro mládež, u veřejného obhájce práv, ve vhodných společnostech nebo ve finančním sektoru. Přípravná služba na povolání soudce musí být ukončena soudcovskou zkouškou.

Po složení soudcovské zkoušky se může soudní čekatel ucházet o volné plánované místo stálého soudce (Richterplanstelle).

Soudce jmenuje spolkový prezident, který úlohu spojenou se jmenováním většiny plánovaných míst soudců delegoval na spolkového ministra spravedlnosti. Jmenování soudcem mohou být pouze rakouští státní příslušníci.

Od soudců z povolání je nutno odlišovat laické osoby zasedající v porotě. Nevyžaduje se, aby tyto osoby měly právní vzdělání, a pracují jako dobrovolníci. Může se jednat o soudce z lidu nebo členy poroty v trestních řízeních nebo přisedlí soudce se zvláštní odbornou kvalifikací v pracovněprávních věcech a věcech sociálního zabezpečení.

Postavení soudce

Soudci z povolání mají veřejnoprávní pracovní poměr se spolkovým státem. Hlavním pramenem práva, který upravuje vzdělávání a profesní postavení soudců, je kromě spolkového ústavního zákona také zákon o službě soudců (úplný název tohoto právního zdroje je „zákon o službě soudců a státních zástupců“, přičemž velká část ustanovení, například disciplinární právo a služební řády, má podobnou úpravu pro soudce i pro státní zástupce).

Soudci z povolání jsou jmenováni na dobu neurčitou a do důchodu odcházejí na konci roku, ve kterém dosáhnou věku 65 let.

V souladu s články 87 a 88 spolkového ústavního zákona jednají soudci jako nezávislí zástupci státu při výkladu zákonů a rozhodování věcí. Tato nezávislost je vyjádřena nezávislostí soudců na jakýchkoli pokynech (nezávislost na předmětu) a také jejich nepřeložitelností na jinou funkci (osobní nezávislost). Soudci jsou vázáni pouze zákonem a rozhodují se na základě svého vlastního právního přesvědčení. Nejsou vázáni ani dříve učiněnými rozhodnutími jiných soudů o podobných právních otázkách (precedenty).

Po dosažení zákonem stanovené věkové hranice odcházejí soudci do starobního důchodu; soudci mohou být zbaveni svého úřadu, proti své vůli přeloženi na jiné místo nebo odejiti do starobního důchodu pouze v zákoně stanovených případech, zákonem stanovenou formou a na základě formálního soudního nálezu (článek 88 spolkového ústavního zákona).

Ústavou dané zvláštní postavení soudcům přísluší výhradně při výkonu soudcovského úřadu (tedy při výkonu všech soudních činností jim přidělených podle zákona a v souladu s rozdělením soudní agendy). Výjimkou jsou tzv. správní záležitosti v rámci soudnictví (opatření na zachování funkčnosti systému soudnictví). V takových případech jsou soudci nezávislí, pouze pokud se takovými věcmi zabývají v senátech nebo komisích (jako je rozdělení soudní agendy, návrhy na jmenování do funkcí u soudu). S výjimkou těchto specifických podmínek platí, že soudci jsou vázáni pokyny svých nadřízených. Rozložení soudní agendy zaručuje zachování práva na zákonného soudce, které je zakotveno v ústavě.

Úloha a povinnosti

Soudci rozhodují ve věcech občanského a trestního práva. Ve správních věcech a věcech ústavního práva vykonávají funkci kontroly veřejné správy a strážce ústavy.

Právní odpovědnost

Disciplinární soud: Soudce, který poruší své profesní či stavovské povinnosti, se musí zodpovídat před disciplinárním soudem, jenž funguje při vrchním krajském soudě popř. při Nejvyšším soudě a je tvořen výlučně soudci (disciplinární soud je příslušný také pro rozhodování ve věcech porušení služebních povinností státních zástupců).

Trestní soud: Pokud je porušení profesní povinnosti trestným činem, musí se soudce (popř. státní zástupce) zodpovídat před trestním soudem (např. v případě zneužití pravomoci úřední osoby).

Občanský soud: Účastník řízení, který utrpěl škodu v důsledku protiprávního a neodůvodnitelného jednání soudce (nebo státního zástupce), může požadovat náhradu škody pouze od státu. V případech úmyslného jednání a hrubé nedbalosti může stát vůči soudci (nebo státnímu zástupci) uplatnit postih.

2. Státní zástupce (Staatsanwalt)

Organizace

Hierarchické uspořádání státního zastupitelství v zásadě odpovídá uspořádání soudů.

Úřady státního zastupitelství jsou zřízeny při všech 17 soudech prvního stupně, které rozhodují v trestních věcech. Dále pro celé území Rakouska funguje Státní zastupitelství pro hospodářskou kriminalitu a korupci (Wirtschafts- und Korruptionsstaatsanwaltschaft, WKStA). Při každém vrchním krajském soudě je zřízen úřad vrchního státního zástupce a při Nejvyšším soudě Úřad nejvyššího státního zástupce. Úřady vrchních státních zástupců a Úřad nejvyššího státního zástupce jsou přímo podřízené spolkovému ministru spravedlnosti.

Vzdělání a jmenování státním zástupcem

Vzdělání státního zástupce odpovídá vzdělání soudce z povolání.

Státním zástupcem může být jmenována pouze taková osoba, která splňuje požadavky pro jmenování soudcem.

Na obsazení volných plánovaných míst státních zástupců se vypisuje veřejné výběrové řízení, stejně jako je tomu u plánovaných míst soudců. Jmenování státních zástupců je v pravomoci spolkového prezidenta, který však toto právo – stejně jako v případě soudců – pro velkou část plánovaných míst státních zástupců delegoval na spolkového ministra spravedlnosti.

Postavení státního zástupce

Státní zastupitelství jsou justiční orgány, které jsou od soudů odděleny, ale nejsou nezávislé. Jsou hierarchicky uspořádány a jsou vázány pokyny úřadů vrchních státních zástupců a v konečném důsledku pokyny Spolkového ministerstva spravedlnosti.

Existují přesná zákonem stanovená pravidla upravující pravomoc udělovat pokyny. Pokyny úřadů vrchních státních zástupců nebo spolkového ministra spravedlnosti mohou být vydávány pouze písemnou formou a musí obsahovat odůvodnění. Kromě toho musí být obdržené pokyny zaznamenány v trestním spise. Spolkový ministr spravedlnosti nese ministerskou odpovědnost, a je tedy povinen poskytnout informace parlamentu, kterému je odpovědný.

Zaměstnanci jednotlivých úřadů státního zastupitelství se musí řídit pokyny, které vydává ředitel úřadu. Pokud ale mají za to, že určitý pokyn je v rozporu se zákonem, mohou požadovat písemný příkaz ohledně takového pokynu a mohou dokonce požádat o zproštění své povinnosti vyřizovat danou trestní věc.

Úřady státního zastupitelství mají tedy hierarchickou strukturu s podřízenými a nadřazenými úrovněmi. Je to nezbytné také vzhledem ke skutečnosti, že – oproti soudním rozhodnutím – jejich rozhodnutí nelze napadnout žádným opravným prostředkem.

Úloha a povinnosti

Úřady státního zastupitelství jsou zvláštními orgány, které jsou nezávislé na soudech. Jejich úlohou je chránit veřejný zájem při výkonu trestního soudnictví. To především znamená, že vznáší obžalobu na osoby a zastupují veřejnou žalobu v trestním řízení. Nazývají se proto také orgány veřejné obžaloby.

V trestních řízeních vystupují rovněž v přípravném řízení.

Státní zástupci odpovídají za podávání a zastupování obžaloby jak před krajským soudem, tak před okresními soudy příslušného krajského soudního obvodu. Okresní státní zástupci budou zpravidla předkládat obžalobu před okresními soudy. Tito státní zástupci jsou činitelé se zvláštní odbornou kvalifikací, ale jejich profese nevyžaduje akademický titul.

Zvláštní postavení má Státní zastupitelství pro hospodářskou kriminalitu a korupci, které má celostátní příslušnost pro trestné činy v oblasti výkonu správy a korupce a hospodářské kriminality se škodou převyšující 5 milionů eur. Kromě toho spadají do působnosti tohoto úřadu také finanční trestné činy se škodou nad 5 milionů eur, kvalifikované případy podvodů v oblasti sociálního zabezpečení, kvalifikované poškozování věřitele a rovněž mj. delikty podle zákona o akciových společnostech nebo zákona o společnostech s ručením omezeným v případě společností příslušné velikosti (základní kapitál v minimální výši 5 milionů eur nebo více než 2 000 zaměstnanců).

Úřady vrchních státních zástupců jsou hierarchicky nadřazeny úřadům státního zastupitelství a pracují v součinnosti s vrchními krajskými soudy ve Vídni, Štýrském Hradci, Linci a Innsbrucku. Kromě toho, že zastupují obžalobu před vrchním krajským soudem, dohlíží rovněž na všechny úřady státního zastupitelství ve svém obvodu a jsou přímo podřízeny Spolkovému ministerstvu spravedlnosti.

Úřad nejvyššího státního zástupce, který je ustaven u Nejvyššího soudu, má zvláštní postavení. Úřad nejvyššího státního zástupce je přímo odpovědný spolkovému ministru spravedlnosti a nemá právo vydávat pokyny úřadům státního zastupitelství ani úřadům vrchních státních zástupců. Nepodává ani žádné obžaloby, je však odpovědný za poskytování součinnosti Nejvyššímu soudu. Aby mohl plnit tuto svoji úlohu, je zejména oprávněn předkládat tzv. „žaloby pro zmatečnost za účelem dodržování zákona“ v trestních věcech, ve kterých strany nemají žádnou (další) možnost opravného prostředku před Nejvyšším soudem. Takto plní důležitou úlohu při zachování jednotnosti práva a také zajišťování právní jistoty v trestněprávních věcech.

Právní odpovědnost

Disciplinární, trestněprávní a občanskoprávní odpovědnost státních zástupců je upravena shodně jako v případě soudců.

3. Vyšší soudní úředníci (Diplomrechtspfleger)

Organizace

Vyšší soudní úředníci jsou nepostradatelnými oporami rakouského soudnictví. Více než 80 % všech soudních rozhodnutí v prvním stupni týkajících se občanskoprávních věcí dnes rozhoduje těchto 662 vyšších soudních úředníků (údaje k 1.11.2012 odpovídající aktivním plným úvazkům a zahrnující i skupinu pracovníků (*Personaleinsatzgruppe*)).

Vzdělání

Předpokladem pro přijetí do vzdělávacího programu pro vyšší soudní úředníky je složení maturitní a diplomové zkoušky, maturitní nebo odborné závěrečné zkoušky (tedy maturity). Namísto těchto zkoušek se může jednat o závěrečnou zkoušku ukončující učňovské vzdělávání, následně absolvování odborné akademie a nakonec úspěšné složení zkoušky opravňující ke studiu.

Před přijetím do vzdělávacího cyklu pro vyšší soudní úředníky musí uchazeč pracovat alespoň dva roky v soudní kanceláři a úspěšně složit zkoušku určenou pro zaměstnance soudních kanceláří a rovněž předepsanou odbornou zkoušku. Teprve potom může předseda vrchního krajského soudu umožnit danému zaměstnanci soudu přijetí do vzdělávacího programu pro vyšší soudní úředníky.

Vzdělávací program pro vyšší soudní úředníky trvá tři roky a zahrnuje

praxi na jednom či více soudech se zaměřením na přípravu na vyřizování pracovních záležitostí v oboru jejich pracovní působnosti,

účast na základním kurzu a na kurzu zaměřeném na daný obor jejich budoucí pracovní působnosti, a dále

zkoušku vyššího soudního úředníka, sestávající ze dvou dílčích zkoušek.

Po absolvování zkoušky vyššího soudního úředníka získá čekatel na funkci vyššího soudního úředníka diplom vystavený spolkovým mistrem spravedlnosti.

Tento diplom je třeba odlišovat od osvědčení vyššího soudního úředníka, které se vystavuje až po uplynutí tříletého vzdělávacího cyklu a opravňuje k výkonu povolání vyššího soudního úředníka. S osvědčením vyššího soudního úředníka získává příslušný soudní úředník zásadní oprávnění k výkonu soudních činností spadajících do jeho působnosti na celostátní úrovni.

Následně musí předseda vrchního krajského soudu určit, na kterém soudě a případně v jakém časovém rozsahu bude příslušný zaměstnanec soudu pracovat jako vyšší soudní úředník. Vedoucí pracovník takto určeného soudu rozhodne, v jakém oddělení (případně odděleních) soudu pod vedením soudce bude vyšší soudní úředník pracovat. V rámci oddělení soudu rozhoduje o rozdělení činností příslušný soudce.

Postavení vyššího soudního úředníka

„Diplomrechtspfleger“ jsou soudní úředníci se zvláštním vzděláním, kteří jsou na základě spolkového ústavního zákona (článek 87a) a zákona o vyšších soudních úřednících pověřeni výkonem přesně vymezených činností týkajících se občanskoprávních věcí v prvním stupni. V této funkci jsou vyšší soudní úředníci vázáni pouze pokyny soudce, který podle soudní agendy za danou věc odpovídá. Soudce může kdykoliv projednávání příslušného případu soudnímu úředníkovi odebrat a projednat jej sám. „Diplomrechtspfleger“ mohou vydávat pouze soudní příkazy. Proti těmto příkazům může soud připustit opravný prostředek. Rovněž je možné podat žádost, aby se případem zabýval soudce.

V praxi působí vyšší soudní úředníci většinou samostatně. Pokyny soudce nejsou běžné a k jejich vydání dochází velmi zřídka.

Úloha a povinnosti

Vyšší soudní úředníci pracují v těchto oborech pracovní působnosti:

občanskoprávní řízení, exekuce a insolvenční řízení (řízení o vyrovnání dluhu, tzv. „Schuldenregulierungsverfahren“),
mimosoudní záležitosti,
záležitosti týkající se katastru nemovitostí a rejstříku plavidel,
záležitosti týkající se obchodního rejstříku.

Každý z těchto oborů pracovní působnosti vyžaduje zvláštní vzdělání a zvláštní jmenování vyšším soudním úředníkem pro daný obor.

Vymezení pravomocí mezi soudcem a vyšším soudním úředníkem

Oblast působnosti vyššího soudního úředníka se nevztahuje na všechny činnosti a rozhodnutí, která se v daných oborech pracovní působnosti vyskytují.

Činnosti spadající do oblasti působnosti vyšších soudních úředníků jsou přesně vymezené v zákoně o vyšších soudních úřednících a oblast působnosti se v jednotlivých oborech jejich pracovní působnosti značně liší.

Do oblasti působnosti vyšších soudních úředníků patří mimo jiné

řízení o platebním rozkazu,

potvrzování právní moci a vykonatelnosti soudních rozhodnutí v oboru jejich pracovní působnosti,

rozhodování o žádostech o poskytnutí právní pomoci v řízeních před vyšším soudním úředníkem,

provádění úředních úkonů na základě dožádání podaného tuzemským soudem nebo tuzemským orgánem veřejné správy.

4. Advokáti (Rechtsanwälte)

Obecná ustanovení

Úlohou a oprávněním advokátů je zastupovat strany ve všech soudních a mimosoudních řízeních, ve všech veřejných a soukromých záležitostech před všemi soudy a orgány Rakouské republiky.

K výkonu advokacie v Rakousku není třeba úředního jmenování; advokáti však musí splňovat níže uvedené požadavky.

Hlavní právní základ představují: Zákon o výkonu advokacie (Rechtsanwaltsordnung, RAO), Říšský zákoník (RGI) č. 96/1896, Disciplinární stanovy pro advokáty a advokátní koncipienty (DSt), Spolkový věstník zákonů (BGBl) č. 474/1990, spolkový zákon o odměnách advokátů (RATG), Spolkový věstník zákonů (BGBl) č. 189/1969 a zákon o advokátní zkoušce (RAPG), Spolkový věstník zákonů (BGBl) č. 556/1985.

Podmínky pro výkon povolání

Kdo chce vykonávat povolání advokáta, musí po ukončení právních studií (studií rakouského práva) prokázat minimálně pětiletou praxi v právní oblasti, přičemž alespoň pět měsíců musí být absolováno na soudě či na státním zastupitelství a tři roky v rakouské advokátní kanceláři jako advokátní koncipient. Advokátní zkoušku, jež je podmínkou pro výkon povolání advokáta, může advokátní koncipient složit po tříleté praxi, z níž musí být alespoň pět měsíců absolováno na soudě a alespoň dva roky v advokátní kanceláři. Podmínkou pro složení zkoušky je kromě toho účast na školeních určených pro advokátní koncipienty, které jsou závazně stanoveny advokátní komorou.

Ten, kdo uvedené požadavky splní, se může ucházet o zápis do seznamu advokátů advokátní komory, v jejímž obvodu má být sídlo kanceláře.

Zahraniční advokát, který je státním příslušníkem členského státu Evropské unie nebo jiného smluvního státu Dohody o Evropském hospodářském prostoru nebo Švýcarska, může v Rakousku rovněž za určitých podmínek:

dočasně vykonávat advokátní činnost,

po složení zkoušky prokazující kvalifikaci podat žádost o zápis do seznamu advokátů příslušné advokátní komory, nebo

okamžitě se v Rakousku usadit pod profesním označením používaném v zemi, z níž pochází, bez předchozího složení zkoušky prokazující kvalifikaci a po tříletém „účinném a pravidelném“ výkonu povolání v Rakousku se plně integrovat mezi rakouské advokáty.

Za určitých podmínek mohou v Rakousku dočasně vykonávat jednotlivé, přesně vymezené advokátní činnosti také členové advokátní komory členských států dohody GATS.

Právní odpovědnost

Advokáti, kteří poruší své profesní povinnosti či stavovské předpisy, se musí zodpovídat před disciplinární radou zvolenou místní advokátní komorou.

Pravomoc disciplinární rady sahá až po vyškrcnutí ze seznamu advokátů. V druhostupňových řízeních rozhoduje nejvyšší profesní a disciplinární komise v čtyřčlenných senátech, které se skládají ze dvou soudců Nejvyššího soudu a dvou advokátů.

Kromě toho se na advokáty samozřejmě vztahuje také trestněprávní a občanskoprávní odpovědnost.

Advokátní komora, Rakouská spolková advokátní komora

Všichni advokáti a advokátní koncipienti dané spolkové země zapsaní do příslušného seznamu tvoří jednu advokátní komoru (Rechtsanwaltskammer). Tyto komory jsou veřejnoprávními sdruženími a nezávislými samosprávnými orgány.

Delegáti advokátních komor jednotlivých spolkových zemí jsou za účelem koordinace svých povinností na spolkové úrovni sdruženi pod Rakouskou spolkovou advokátní komorou (Rechtsanwaltskammertag) (<http://www.rechtsanwaelte.at/>).

5. Notáři

Obecná ustanovení

Za účelem uspořádání soukromoprávních poměrů slouží občanům notáři coby nezávislé a nestranné orgány preventivního soudnictví.

Jejich hlavní úloha spočívá v osvědčování právně významných skutečností a poskytování právní pomoci veřejnosti. Notáři sepisují veřejnoprávní listiny, uschovávají věci třetích osob, sepisují soukromoprávní listiny a zastupují strany, především v mimosoudních záležitostech. Kromě toho také vykonávají činnost jako osoby pověřené soudem v řízeních mimosoudních záležitostí, zejména při dědických řízeních, v nichž působí jako takzvaní soudní komisaři.

Notář se musí postarat o zabezpečení majetku zesnulého a o jeho přechod na oprávněné osoby. Tato činnost vyžaduje podrobné znalosti dědického práva a mimosoudních řízení, což má z následek, že občané se na notáře stále obracejí o pomoc při sepisování závětí a také o poradenství a zastupování v dědických řízeních.

Notáři vykonávají veřejný úřad, avšak nejsou státními úředníky. Nesou obchodní riziko související s provozem notářské kanceláře, avšak nejsou živnostníky. Povolání notářů má velmi blízko ke svobodným povoláním, avšak jako soudní komisaři jsou notáři soudním orgánem. Notářská činnost je hlavním zaměstnáním, které nelze kombinovat s advokátskou činností.

Změny počtu notářských úřadů a jejich sídel se vyhláší vyhláškou ministra spravedlnosti. V Rakousku v současnosti působí 490 notářských úřadů. Hlavní prameny práva upravující činnost notáře jsou: Notářský řád (Notariatsordnung, NO), Říšský zákoník (RGBI) č. 75/1871, Zákon o činnosti notářů (Notariatsaktsgesetz), Říšský zákoník (RGBI) č. 76/1871, Zákon o notářských poplatcích (Notariatstarifgesetz, NTG), Spolkový věstník zákonů (BGBl) č. 576/1973, Zákon o notářské zkoušce (Notariatsprüfungsgesetz), Spolkový věstník zákonů (BGBl) č. 522/1987, zákon o soudních komisařích (Gerichtskommissärsgesetz), Spolkový věstník zákonů (BGBl) č. 343/1970 a Zákon o poplatcích soudních komisařů (Gerichtskommissionstarifgesetz, GKTG), Spolkový věstník zákonů (BGBl) č. 108/1971.

Vzdělání

Ten, kdo má po ukončení právních studií (studií rakouského práva) zájem o povolání notáře, se musí nechat zaměstnat v notářské kanceláři, která ho nechá zapsat do seznamu notářských koncipientů.

Zápis do seznamu notářských koncipientů vedeného příslušnou notářskou komorou je možný pouze tehdy, pokud příslušná osoba prokáže pětiletou soudní praxi jako právní praktikant na soudě nebo státním zastupitelství a při prvním zápisu do seznamu koncipientů je mladší 35 let.

K tomu, aby byl notářský koncipient připuštěn k notářské zkoušce, musí absolvovat školení, která jsou závazně stanovena notářskou komorou.

Notářská zkouška se skládá ze dvou částí:

První dílčí zkoušku může notářský koncipient složit po 18 měsících koncipientské praxe a nejpozději na konci pátého roku koncipientské praxe, v opačném případě bude koncipient vyškrtnut ze seznamu notářských koncipientů.

Druhou dílčí zkoušku může notářský koncipient složit po dalším období koncipientské praxe v délce alespoň jednoho roku. Tuto druhou část notářské zkoušky musí notářský koncipient úspěšně složit nejpozději před uplynutím desetileté koncipientské praxe, jinak bude vyškrtnut ze seznamu notářských koncipientů.

Jmenování

Uvolněná nebo nově vytvořená notářská místa se musí obsazovat na základě veřejného výběrového řízení. V zákoně (§ 6 Notářského řádu) se od uchazečů o notářské místo mimo jiné vyžaduje:

- státní příslušnost členského státu EU nebo jiného členského státu Dohody o Evropském hospodářském prostoru nebo Švýcarska,

úspěšné absolvování studií rakouského práva,

složení notářské zkoušky, a

sedmiletá právní praxe, z toho minimálně tři roky jako notářský koncipient po složení notářské zkoušky.

Tyto základní požadavky však automaticky neopravňují ke jmenování notářem. Ve výběrovém řízení uchazeče hodnotí a podle výběrových kritérií seřazuje místně příslušná notářská komora a následně personální oddělení příslušného krajského soudu a vrchního krajského soudu, přičemž rozhodující význam má délka praxe. Jak notářská komora, tak i obě personální oddělení předloží spolkovému ministru spravedlnosti své návrhy se třemi jmény. Návrhy se sice ministr nemusí závazně řídit, avšak zpravidla jmenuje pouze uchazeče v předloženém pořadí.

Notář může vykonávat notářský úřad do 31. ledna kalendářního roku, ve kterém dovrší věku 70 let. Přeložení notáře na jiné notářské místo na základě úředního rozhodnutí není možné.

Dohled na notářskými úřady; právní odpovědnost

Jako sepisovatelé veřejných listin a soudní komisaři jsou notáři předmětem mimořádné kontroly. Dohled nad notářskými úřady vykonávají spolkový ministr spravedlnosti, justiční orgány a přímo i notářské komory.

Pro notáře platí vlastní disciplinární právní úprava. Disciplinární přestupky stíhá na prvním stupni vrchní krajský soud jako disciplinární soud pro notáře a na druhém stupni Nejvyšší soud jako disciplinární soud pro notáře, přičemž v soudních senátech, které jsou k rozhodování o stížnostech příslušny, musí být zastoupeni také notáři. Seznam trestů disciplinárního soudu sahá až po zbavení úřadu. Běžnými pořádkovými přestupky se zabývá notářská rada.

Kromě disciplinární odpovědnosti mají notáři samozřejmě také trestněprávní a občanskoprávní odpovědnost.

Pokud notář působí jako soudní komisař, považuje se z trestněprávního hlediska za státního úředníka, a je proto odpovědný za takzvané trestné činy spáchané v souvislosti s výkonem úřadu, ke kterým patří především zneužití pravomoci úřední osobou. Občanskoprávní odpovědnost notáře je upravená jinak. Pokud notář působí jako soudní komisař, vztahují se na něj stejná pravidla jako na soudce a státního zástupce. To znamená, že strany řízení nemohou podat stížnost přímo proti němu, ale s žádostí o náhradu škody se musí obrátit na stát. V případech úmyslného jednání a hrubé nedbalosti pak může stát vůči notáři uplatnit postih. Mimo rámec své činnosti coby soudní komisař nese notář vůči stranám řízení přímou občanskoprávní odpovědnost.

Notářské komory, Rakouská spolková notářská komora

Notáři, kteří mají sídlo úřadu v některé ze spolkových zemí, a notářští koncipienti zapsaní v seznamu notářských koncipientů dané spolkové země tvoří notářskou komoru. Spolkové země Vídeň, Dolní Rakousko a Burgenland a dále pak spolkové země Tyrolsko a Vorarlbersko mají společné komory.

Komora odpovídá za ochranu cti a úcty notářského stavu a rovněž za zastupování jeho zájmů.

Každá notářská komora volí ze svých členů notářskou radu. Notářská rada se skládá z notáře ve funkci předsedy a šesti notářů (Vídeň: dvanácti) a tří notářských koncipientů (Vídeň: šesti) ve funkci členů.

Notářské rady spolkových zemí tvoří [Rakouskou spolkovou notářskou komoru](http://www.notar.at) (www.notar.at). Rakouská spolková notářská komora zastupuje ve věcech týkajících se rakouských notářských úřadů jako celku nebo ve věcech přesahujících jednotlivé notářské komory rakouské notářské úřady a chrání jejich práva a zájmy.

Související internetové odkazy

Právníké profese – Rakousko

Poslední aktualizace: 25/06/2013

Originální verzi stránky (v jazyce příslušného členského státu) provozuje daný členský stát. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. Evropská komise vylučuje jakoukoli odpovědnost za jakékoli informace nebo údaje obsažené nebo uvedené v tomto dokumentu. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.

V souvislosti s vystoupením Spojeného království z Evropské unie provádějí v současné době členské státy odpovědné za správu stránek obsahujících informace o vnitrostátních záležitostech aktualizaci obsahu. S ohledem na vystoupení Spojeného království z Evropské unie probíhá aktualizace těchto internetových stránek. Pokud zde najdete obsah, který zatím neodráží vystoupení Spojeného království z EU, není to záměr. Tato situace bude v dohledné době napravena.